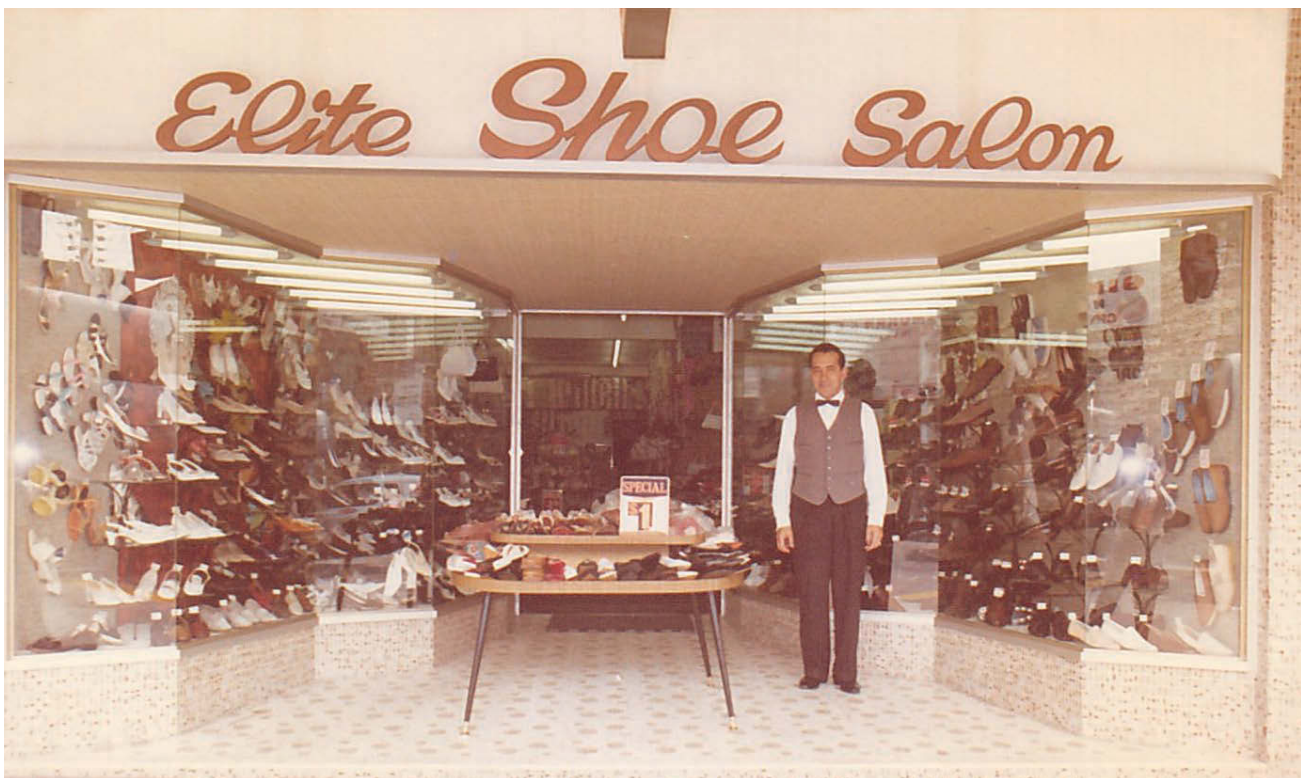

πο σωστό θα ήταν να μεταναστεύσω στην Αυστραλία. Ο καλύτερος φίλος μου ήταν ο Τζακ Καλλίγερος, μετανάστευσε και αυτός στην Αυστραλία και παραμείναμε στενοί φίλοι.

Το σπίτι στα Πετσινιάνικα είχε τρία υπνοδωμάτια, και ήταν σχετικά μεγάλο για μια κανονική οικογένεια αλλά όχι για οικογένεια με έντεκα παιδιά. Επειδή όμως η ηλικιακή διαφορά των παιδιών ήταν μεγάλη, δεν ζούσαν πάνω από τέσσερα με πέντε παιδιά κάθε φορά μέσα στο σπίτι. Ο αδελφός μου, Μικ για παράδειγμα, ζούσε στην Αυστραλία για πέντε χρόνια πριν γεννηθώ εγώ. Ήρθε μόνος του πριν τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο και σίγουρα θα αντιμετώπιζε πάρα πολλές δυσκολίες. Η πρώτη του δουλειά ήταν να πουλάει ψάρια από σπίτι σε σπίτι, χωρίς να γνωρίζει τη γλώσσα. Παρόμοιες καταστάσεις όμως έζησαν όλοι από τη δική μας γενιά. Δεν μιλούσαμε λέξη αγγλικά αλλά είχαμε δύο μεγάλα προτερήματα: διάθεση να μάθουμε και διάθεση να δουλέψουμε. Αυτό ήταν και το κλειδί της επιβίωσής μας. Είχαμε ένα ευτυχισμένο σπιτικό, ήμασταν δεμένη οικογένεια.

Τελικά δεν πήγα ποτέ στο Γυμνάσιο στα Κύθηρα γιατί γνώριζα ότι ήθελα να έρθω στην Αυστραλία. Ο αδελφός μου, ο Μικ, είχε γράψει γράμμα στον πατέρα μου και του έλεγε να μάθω κάποια τέχνη πριν αποφασίσω να έρθω Αυστραλία. Ο πατέρας μου ήταν κυρίως γεωργός. Ναι, τον βοηθούσα στα κτήματα αλλά αυτό δεν ήταν κάποια ιδιαίτερη τέχνη. Το νησί δεν είχε πολ-

λές δυνατότητες και σίγουρα δεν είχε μέλλον για τους νέους. Ο άλλος αδελφός μου άνοιξε τσαγκάρικο και πήγα να δουλέψω δίπλα του. Εκεί έμαθα την τέχνη του τσαγκάρη και αυτός ήταν ο λόγος που αποφάσισα να αγοράσω μαγαζί με παπούτσια στην Αυστραλία. Γιατί αισθανόμουν ότι γνώριζα την δουλειά και κυρίως γιατί διαπίστωσα ότι η Αυστραλία είχε ελλείψεις σε αυτό τον τομέα.

Ο γαμπρός μου είχε ένα μεγάλο εργοστάσιο παραγωγής ελαιόλαδου στα Πετσινιάνικα και είχε ένα αυτοκίνητο που χρησιμοποιούσε για τις δουλειές του. Υπήρχαν φορές που το χρησιμοποιούσαμε κι εμείς για τις μετακινήσεις μας. Τις περισσότερες φορές όμως, περπατούσαμε από τα Πετσινιάνικα στα Λιμνάρια που ήταν πίσω από τη Μυρτιδιώτισσα ή χρησιμοποιούσαμε γαϊδουράκι. Σηκωνόμασταν πολύ πρωί το καλοκαίρι και πηγαίναμε για κολύμπι. Έξι-επτά αγόρια, ξυπόλυτα διασχίζαμε τα βουνά, και για δύο ώρες περπατούσαμε πάνω σε χαλίκια χωρίς να καταλαβαίνουμε τίποτα!

Το Πάσχα και τα Χριστούγεννα γίνονταν μεγάλες γιορτές. Εξίσου σημαντικές ήταν και οι γιορτές. Είχαμε μια μπάντα και πηγαίναμε στα σπίτια που γιόρταζαν. Επίσης διοργανώναμε χορούς για να μαζέψουμε χρήματα προς ενίσχυση της ποδοσφαιρικής μας ομάδας. Στην αρχή ήμασταν τυχεροί γιατί κάποιος ονόματι Τζακ Κασσιμάτης που είχε επιστρέψει από την Κουινσλάνδη το 1929, έφερε ότι χρειαζόμασταν από ρούχα και μια σημαία για την ομάδα «Αθλητικός Όμιλος Πετσινιανικών». Είμασταν το μοναδικό χωριό στο Δήμο που είχαμε κάτι τέτοιο. Παίξαμε εναντίον του Ποταμού και στη συνέχεια οι δύο ομάδες ενώθηκαν και παίξαμε εναντίον της Νεάπολης. Το γήπεδο ήταν ακριβώς απέναντι από το σπίτι μας. Έτσι είχα την 'πολυτέλεια' να κρατάω την μπάλα στο σπίτι».

Σε ηλικία λοιπόν 17 ετών, ο Εμμανουήλ επιβίβαστηκε στο «Οραμα» και σε 28 μέρες έφτασε στο Σύνδευ, μέσω της διώρυγας του Σουέζ και των νησιών Cocos. Στο λιμάνι τον περίμεναν πολλά άτομα, ανάμεσά τους φυσικά τα αδέρφια του που έβλεπε για πρώτη φορά. Πήγε στο Τεμόρα και η πολύ

καλή σχέση που είχε με τα αδέρφια του έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην επιτυχία του στην Αυστραλία. Ο Εμμανουήλ κάποτε είχε πει «Είμαστε αγαπημένη οικογένεια. Πάντα κρατήσαμε στο μυαλό μας ότι ήμασταν πέντε αδέρφια που ζούσαμε εδώ στην Αυστραλία μαζί, ο ένας για τον άλλον, και σε όλη μας τη ζωή δεν τσακωθήκαμε ούτε μία φορά».

Σε ηλικία 23 ετών κατετάγη στο στρατό. Εργάστηκε για 3 χρόνια σε αποθήκη πυρομαχικών και φόρτωνε τρένα που πήγαιναν στην Νέα Γουϊνέα. Κι ενώ στον Εμμανουήλ δεν άρεσε καθόλου η ιδέα του στρατού, τελικά αποδείχθηκε ότι ήταν καλή εμπειρία και έκανε πολλούς φίλους, Κυθήριους και άλλους Έλληνες. Με το πέρασμα των χρόνων συνεχίστηκαν οι συναντήσεις των παλιών φίλων από το στρατό (30-40 άτομα) κάθε Τετάρτη στο Ελληνικό Σπίτι. Ο αριθμός τους μειωνόταν με το πέρασμα του χρόνου, μέχρι που στο τέλος έμειναν μόνο δύο. Δύο μέρες πριν αποβιώσει ο Εμμανουήλ είχε κάνει την συνηθισμένη επίσκεψή του στο Ελληνικό Σπίτι...

«Στα 23 παρουσιάστηκα στο στρατό. Αξιολογούσαν τη μόρφωση του καθενός και πόσο καλά γνώριζαμε την αγγλική γλώσσα. Στείλανε κάποιον Αντρέα Φατσέα να μας εξετάσει στα αγγλικά. Με ρώτησε τι γνώριζα και του είπα με αυτοπεποίθηση «Κύριε Φατσέα διαβάστε τον Κήρυκα και εγώ θα σας το μεταφράσω». Ξαφνιάστηκε, αλλά με έβαλε να διδάσκω μικρότερες τάξεις. Δεν χάρηκα με την κατάταξή μου στο στρατό κι αυτό γιατί δεν ήξερα που θα κατέληγα. Μπορεί και να με έστελναν στην Νέα Γουϊνέα όπου πολλοί είχαν κολλήσει αρρώστιες και πέθαναν. Στο στρατό εάν δεν ήσουν πολιτογραφημένος σε έβαζαν να δουλεύεις σε εταιρείες. Με άλλα λόγια, σε εκπαιδεύαν σε όπλα και ότι άλλο χρειαζόταν αλλά δεν σε έστελναν εκτός χώρας. Δούλεψα για 18 μήνες σε αποθήκη πυρομαχικών. Φορτώναμε τα τρένα για τη Νέα Γουινέα. Θυμάμαι χαρακτηριστικά το χειμώνα του '43, το χιόνι έπεφτε σαν κουβέρτα. Ήταν 12 το βράδυ και ακόμα φορτώναμε. Ήταν από τις πιο δύσκολες δουλειές που χρειάστηκε ποτέ να κάνω. Όλη η περιοχή ήταν καμουφλαρισμένη γιατί αν μας

Τα Πετσινιάνικα (Τοπική Κοινότητα Καρβουνάδων - Δημοτική Ενότητα ΚΥΘΗΡΩΝ), ανήκουν στον δήμο ΚΥΘΗΡΩΝ της Περιφερειακής Ενότητας ΝΗ-ΣΩΝ που βρίσκεται στην Περιφέρεια Αττικής, σύμφωνα με τη διοικητική διαίρεση της Ελλάδας όπως διαμορφώθηκε με το πρόγραμμα "Καλλικράτης". Η επίσημη ονομασία είναι "τα Πετσινιάνικα". Έδρα του δήμου είναι τα Κύθηρα και ανήκουν στο γεωγραφικό διαμέρισμα Στερεάς Ελλάδας. Κατά τη διοικητική διαίρεση της Ελλάδας με το σχέδιο "Καποδίστριας", μέχρι το 2010, τα Πετσινιάνικα ανήκαν στο Τοπικό Διαμέρισμα Καρβουνάδων, του πρώην Δήμου ΚΥΘΗΡΩΝ του Νομού ΑΤΤΙΚΗΣ. Τα Πετσινιάνικα έχουν υψόμετρο 343 μέτρα από την επιφάνεια της θάλασσας, σε γεωγραφικό πλάτος 36,1994270626 και γεωγραφικό μήκος 22,9593846013.

Τα σημεία του κειμένου που είναι πλάγια είναι από το κείμενο του Joshua Kerpreotis που έχει αναρτηθεί στη σελίδα των Κυθήριων.